

Res Claritatis MONITOR

publicistický čtrnáctideník

ročník XI., číslo 5

9. 3. 2014 / neprodejné

Z OBSAHU	Vaše modlitba bude pokladem Církve. List papeže Františka rodinám	06
	Jinojáš a Boží hlas. Posezení u nohou proroka Izajáše	08
	Dítě na okraji společnosti. Politici a dítě	10
	Týden dlouhých nožů a kdo bude příštím prezidentem Ukrajiny	12

TRADICE OTCŮ

Z kázání svatého Fulgencia, biskupa v Ruspe (kolem 467–533)

Když chtěl Pán ukázat zvláštnost poslání služebníků, které postavil do čela svému lidu, pravil: *Kdopak je věrný a rozvázný správce, kterého pán ustanovil nad svým služebnictvem, aby jim dával včas přiděl pšenice? Blaze tomu služebníku, kterého pán při svém příchodu najde, že to dělá!*

Kdo je, bratři, ten pán? Nepochybně Kristus, ten, který řekl svým učedníkům: *Vy mě nazýváte Mistrem a Pánem, a to právem: to skutečně jsem...* on je také dobrý pastýř, který dal život za své ovce.

A kdo je ten správce, co má být věrný a rozvázný? To ať nám dosvědčí apoštol Pavel. Když mluví o sobě a o svých družích, prohlašuje: *Ať se každý na nás dívá jako na služebníky Kristovy a správce Božích tajemství.*

Aby si snad někdo z nás nemyslel, že těmi správci se stali jenom apoštolové, a proto se nijak nestaral o službu v duchovním boji a místo toho, jako líný služebník, bez věrnosti a prozíravosti jen pospával, zase říká svatý Apoštol, aby ukázal, že správci jsou také biskupové: *Církevní představený je Božím správcem, a musí to proto být muž bezúhonný.*

Jsme tedy hospodáři služebníci, jsme správci našeho Pána a dostali jsme dávkou pšenice, ze které vám máme rozdělovat.

A jestliže se ptáme, co ta míra pšenice obnáší, ukáže nám to opět svatý apoštol Pavel. Ten totiž říká: *Podle toho, v jaké míře udělil Bůh každému víru.*

Takže... duchovní pšenici není nic jiného než vznešené tajemství křesťanské víry. Ve jménu Páně vám z této míry pšenice rozdáváme, kdykoli osvícení darem milosti Svatého Ducha s vámi probíráme pravidla pravé víry. A z této míry pšenice dostáváte od Pánových správců, když denně nasloucháte slovu pravdy z úst Božích služebníků.

Foto: Flickr, Catholic Church England and Wales © Mazur/catholicnews.org.uk (CC BY-NC-SA 2.0)

Co by se stalo, kdyby...

Když 22. února celá Církev slavila svátek Stolce svatého Petra, připomněla si tak významnou událost, kdy Pán Ježíš svěřil vládu nad celou Církví do rukou jediného člověka Šimona a jeho nástupců. Šimona nazývá Petrem – Skálou a pokračuje, že na té Skále zbuduje Církev a zároveň slibuje, že ji pekelné mocnosti nepřemohou. Dává Petrovi klíče od nebeského království a říká mu: „Co svážeš na zemi, bude svázáno na nebi, a co rozvážeš na zemi, bude rozvázáno na nebi.“

Slovo „co“ ovšem neznamená, že nástupce svatého Petra může libovolně měnit, co Církev učila a učí po dva tisíce roků ve věcech víry a mravů jako neomylnou nauku. Tím by se Církev dostala do rozporu sama se sebou a také s Duchem Svatým. Papež, který je viditelnou hlavou Církve zde na Zemi a má nejvyšší autoritu, má také velkou zodpovědnost za uchování neporušeného učení Církve pro příští pokolení.

vednost za uchování neporušeného učení Církve pro příští pokolení.

Tady se můžeme ptát, jak jen Pán Ježíš mohl svěřit tak velkou zodpovědnost za osudy celé Církve do rukou jediného člověka? Vždyť i papež jako každý jiný člověk má svobodnou vůli, a proto ani Bůh jej nemůže přinutit, aby jednal v souladu s jeho vůlí. Z dějin víme, že ne všichni papežové žili ctnostným životem, avšak Bohu díky, že dosud ani jeden z nich nikdy nepozměnil doktrínu Církve ve věcech víry a mravů.

A zde vytane na mysli další otázka: Co by se stalo, kdyby se našel takový papež, který by změnil to, co Církev hlásá již dva tisíce roků jako neomylnou nauku? Vzpomínám si, že jednou čistě teoreticky jsme o tom uvažovali na hodinách dogmatiky. Došli jsme tehdy k závěru, že

Dokončení na str. 2

www.charita.cz

Charita pro Ukrajinu

Podpora zdravotnických zařízení a následná pomoc lidem, kteří se v důsledku nepokojů dostali do stavu nouze. Charita ČR dlouhodobě spolupracuje s místními pobočkami Charity a jiných nestátních neziskových organizací.

SBÍRKOVÉ KONTO číslo účtu: 55660022/0800
u České spořitelny, VS 104.

DÁRCOVSKÁ SMS DMS UKRAJINA na číslo 87 777.

(Cena jedné SMS je 30 Kč, na konto Charity ČR jde 28,50 Kč. Službu SMS provozuje Fórum starší. Technický zápis: AFS Praha.)

Foto: Charita ČR

Charita pro Ukrajinu 2014

Charita Česká republika vyhlásila 19. února 2014 veřejnou finanční sbírku na pomoc obětem nepokojů na Ukrajině. Pomoc Charity bude zaměřena na podporu zdravotnických zařízení a následnou pomoc lidem, kteří se v důsledku nepokojů dostali do stavu nouze. Jedná se například o zraněné, lidi s postižením, existenčně ohrožené rodiny s dětmi, pozůstalé apod.

Nepokoje zasáhly nejen hlavní město Kyjev, ale i další větší města Ukrajiny, a proto se pomoc zaměřuje i na další regiony. Charita ČR dlouhodobě spolupracuje s místními pobočkami Charity a jiných nestátních neziskových organizací. Kritériem pomoci nejsou politické názory, ale pouze faktický stav sociální potřeby konkrétních lidí.

„Na pomoc Ukrajině okamžitě uvolňujeme částku 100 000 Kč z našeho krizového fondu,“ uvedl ředitel Charity ČR Lukáš Curylo. Finanční dary lze posílat na sbírkový účet 55660022/0800 u České spořitelny, variabilní symbol 104.

Dlouhodobou humanitární a rozvojovou pomoc Ukrajině poskytuje Středisko humanitární pomoci Diecézní charity ostravsko-opavské. Zaměřuje se zejména na děti ze sociálně slabých rodin (adopce na dálku, podpora Městečka milosrdenství v Ivano-Frankivsku), na seniory (adopce seniorů, podpora Domova pokojného stáří ve vesnici Ust' Čorna) a na různé krátkodobé akce, například na letní brigády.

Dlouhodobou pomoc Ukrajině poskytuje také Arcidiecézní charita Olomouc, která například podporuje terapeutickou farmu „Kovčeh“ v Kolomyji. Před Vánocemi zorganizovala tradiční akci Dárek pro Ukrajinu, určenou chudým dětem.

Další informace najdete na stránkách: www.charita.cz a www.svet.charita.cz.

Charita ČR

Dokončení ze str. 1

takový papež by vyloučil z Církve sám sebe a svolal na sebe prokletí. Zcela jasně to říká svatý Pavel: „Hlásá-li vám někdo evangelium odchylné od toho, které jste přijali, buď prokletí!“ (Gal 1,9) Určitě by v Církvi nastal velký chaos a rozdělení Církve na ty, kdo by i přes to všechno uznávali prokletého a exkomunikovaného papeže, a na ty, kteří by chtěli zůstat věrní Kristu, skutečné Hlavě Církve, o němž vyznáváme, že přijde na konci časů soudit živé i mrtvé. Nelze si ani představit zmatky, které by v Církvi nastaly. Bylo by tomu podobně jako za doby dvojapostvství.

Vzpomeňme na to při naší, pokud možno, každodenní modlitbě za Svatého otce. Zvláště, aby odolával útokům a moderním ideologiím, které v současné době ohrožují nejen celou církev, ale i samotnou existenci celého lidského pokolení, a aby navzdory mocným tohoto světa zůstal věrný Kristu a všemu tomu, co nám Kristus odkázal a co církev hlásá již po dva tisíce let. Postní doba nám nabízí dostatek příležitostí obětovat na tento úmysl své modlitby, almužny a půst.

*P. Bogdan Sikora OFMConv.
provinciál minoritů, Jihlava*

Katolický primas Anglie: Papež obnovuje velkou pastorační tradici Církve

Výsledky Františkovy ankety svědčí o krizi pastorační, domnívá se arcibiskup Vincent Nichols, katolický primas Anglie a Walesu a ohlášený kandidát kardinálského biretu. V rozhovoru pro Vatikánský rozhlas arcibiskup Nichols uvedl, že se v Církvi vytratila velká pastorační tradice. A dodává: musíme ji obnovit. Je třeba také dbát na to, aby anketa před synodou nebyla považována za průzkum veřejného mínění s cílem změny učení Církve. Protože tady skutečně nejde o změnu učení, říká arcibiskup Nichols.

„Myslím, že jde spíš o otázku pastorační. Jde o to, abychom reagovali na reálnou situaci. Ideál našeho života byl vyznačen ve Zjevení Boha v Ježíši. To je výzva, která stojí před námi. Většina lidí o tom ví a souzní s tím. Františekův génius spočívá v tom, že na jedné straně představuje tuto vizi křesťanského života, toto povolání. Ukazuje, v čem spočívá plnost lidství. Na druhé straně ale přiznává, že upadáme. A dodává, že mezi ideálem a reálným životem není propast, nýbrž Boží milosrdenství. A to je výchozí bod dobré pastorační. František chce, abychom to pochopili, abychom spatřili, že napětí mezi dokonalostí, kterou ukazuje Ježíš, a hříšnou skutečností mého života nevede do propasti zoufalství, ale vede k Božímu milosrdenství, které mi dovoluje kráčet vpřed,“ řekl arcibiskup Vincent Nichols.

Ra Vat

RC Monitor si můžete objednat na adrese: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@claritatis.cz nebo na internetových stránkách <http://res.claritatis.cz>. Zde se také můžete zaregistrovat, máte-li zájem o pravidelné zasílání zpráv e-mailem. Periodikum je distribuováno zdarma a lze jej v požadovaném počtu kusů objednat na adrese redakce. Jeho vydávání je možné jedině díky zaslaným darům, které pokrývají náklady na tisk a distribuci. Náklady na jedno číslo jsou přibližně 20 Kč, což za rok činí 440 Kč. Všem dárcům Pán Bůh zaplať. Dary lze podle § 15 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. uplatnit pro snížení základu daně.

Apoštolský nuncius při OSN odsoudil pronásledování blízkovýchodních křesťanů

Apoštolský nuncius při Organizaci spojených národů si během svého svědectví před podvýborem Kongresu stěžoval na pronásledování křesťanů na Blízkém východě a vyzval Spojené státy a další členské státy, aby se postavily na jejich obranu.

„Flagrantní a rozšířené pronásledování křesťanů zuří na Blízkém východě i nyní, když zde spolu hovoříme,“ řekl arcibiskup Francis Chullikatt. „Žádný křesťan není ušetřen, ani když je Arab. Arabští křesťané, malá, avšak významná komunita, jsou stálým terčem pronásledování, a to pouze z důvodu jejich náboženské víry.“

„Jednou z nejbarvitějších ilustrací pokračující brutality, které čelí arabští křesťané, je vznik takzvané ‚tradice‘ bombových útoků na katolické a další křesťanské chrámy na Štědrý den, k nimž dochází již několik let po sobě,“ dodal. „Copak nikdy neskončí toto nesmyslné zabíjení těch, kdo o oné noci v některé z nejstarších křesťanských komunit na světě zvěstují Knížete pokoje?“

„Vznešenému úsilí“ hájit náboženskou svobodu na půdě Organizace spojených národů,“ pokračoval, „se nedaří získat takovou pozornost, jakou si na světové scéně právem zaslouží. Pouze členské státy, zejména ty, které mají vůdčí postavení, například Spojené státy, mohou podniknout rozhodné kroky k tomu, aby bylo na celém světě důrazně chráněno bezpodmínečné lidské právo na náboženskou svobodu.“

Arcibiskup Chullikatt také poznamenal, že na náboženskou svobodu se útočí v historicky křesťanských zemích: „Dokonce i v některých západních demokraciích, dlouholetých vzorech lidských práv a svobod, najdeme případy stále nápadnějších známek pronásledování, včetně právního zákazu zobrazování křesťanských symbolů – legitimního projevu víry, která po staletí obohacovala kulturu –, ať už na osobním nebo veřejném majetku. To naznačuje hlubokou krizi identity v jádru těchto velkých demokracií, které za svůj původ a kulturu, a to včetně jejich kultury lidských práv, vděčí křesťanství.“

WP

Svaz rodin ostře kritizoval zprávu Lunackové

„Svou jednostrannou ideologií se genderová lobby snaží podkopat ústavně zaručené právo na ochranu a přednostní postavení přirozeného manželství a rodiny.“ Těmito ostrými slovy kritizoval Svaz rodin katolické diecéze Augsburg požadavky obsažené ve zprávě Lunackové, kterou přijal Evropský parlament. Předseda augsburského Svazu rodin Ulrich Hoffmann konstatoval, že výzvy k převýchově dětí zašly již příliš daleko.

Děti by se měly seznamovat s jinými způsoby života a sexuálními identitami jako s výjimkami od přirozeného manželství a rodiny, a ne jako se standardem, který má být ochraňován. Dále předseda uvedl, že tzv. „homofobie“ nemůže být považována za trestný čin stejného druhu jako rasismus a antisemitismus. „Je to plivnutí do tváře všem lidem, kteří se stali oběťmi kruté genocidy, když se staví na stejnou úroveň s oběťmi odlišně sexuálně orientovaných osob,“ kritizoval Hoffmann.

4. února 2014 Evropský parlament hlasoval o zprávě Lunackové a přijal ji jasnou většinou 394 hlasů proti 176, 72 se zdrželo hlasování. Zpráva Lunackové vyzývá Evropskou komisi, aby povýšila legalizaci „sňatků homosexuálů“ ve všech členských státech EU na „prioritu“ a vyvíjela tlak na země mimo EU, aby tyto sňatky také zavedly. Požaduje trestní stíhání těch, kdo odmítají zvláštní práva pro homosexuály. Boj proti „homofobii“ chce postavit na stejnou úroveň s bojem proti rasismu a antisemitismu. Podle zprávy Lunackové by se ve školách měla vyučovat genderová ideologie, děti by měly být převychovány a pedagogičtí pracovníci přeškoleni. Rovněž policisté, státní zástupci a soudci by měli projít příslušnými převýchovnými kurzy, aby homosexuály vždy chránili jako oběti, a ty, kdo smýšlejí jinak, stíhali jako „homofobní“ pachatele.

Kathnet

Další zprávy najdete na internetových stránkách <http://res.claritatis.cz>.

SLOVO KNĚZE

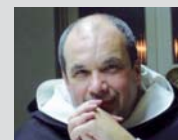
V označování věřících popelem je velká symbolika. Především samotný popel – představuje pomíječinnost. Celý viditelný svět, jehož jsme součástí, pomíjí. Nejen lesy, pole či lidská stavení někdy zachvacuje požár a dělá z hodnot hromadu popela. I celý vesmír plane od svého vzniku světlem hvězd, až nakonec úplně vyhoří. Většina hvězd skončí jako vychladlí černí trpaslíci – hvězdný popel.

Nejinak je tomu s člověkem. A zas nejde jen o oheň, ve kterém někteří tragicky zahynou. Postupující stáří strahuje naše tělo a zbytek dokoná po smrti příroda. Zde na Zemi zbude jen popel či prach. Sypání popela na hlavu nám to připomíná a vede nás k zaujetí pokornějšího postoje k našemu životu a ve vztahu k Bohu. Jednou se mé tělo změní v prach či popel a vše, co jsem nashromáždil nebo vybudoval, tu zanechám. O mé věčné budoucnosti pak rozhodne stav mé duše.

Slova při udělování popelce tuto skutečnost podtrhují. Dnes se v liturgii užívá dvojí forma. Klasická slova zní: „Pamatuj, že jsi prach a v prach se navrátíš.“ Hospodin Bůh je řekl Adamovi po prvotním hříchu (Gn 3,19), když člověku odňal mimopřirozený dar nesmrtnosti. Máme proto pamatovat na konečnost pozemského života, neupínat se k němu a k věcem vezdejšího světa. To nás osvobozuje pro hodnoty věčné, pro plnější život s Bohem.

Novější slova popelce patří k těm prvním, která Ježíš začal hlásat v Galileji (Mk 1,15): „Čiňte pokání a věřte evangelium.“ Řecké slovo μετανοείτε (metanoete) – čiňte pokání – lze též přeložit jako *obratte se*. Obojí význam je jako dvě strany jedné mince. Zříkej se dober tohoto světa, aby ses mohl svobodněji přimknout k Pánu. Víra v evangelium, v radostnou zprávu, že Ježíš je Bohem s námi a že s ním opět přišlo Boží království na naši zem, nás uvádí do nového života s Bohem a všemu dává smysl.

fr. Pavel Maria OP

fr. Pavel M. Mayer OP,
dominikánský kněz,
magistr noviců

HŘÍŠNÁ CÍRKEV

Z čítanky „Víra Církve“ sestavené z textů Josepha Ratzingera

Král David se modlí kající žalmy (15. stol.). Foto: Flickr, Dunedin Public Libraries Medieval Manuscripts (CC BY-NC 2.0)

Katolická tradice ohledně této otázky je pro mě nejpřesvědčivěji vyjádřena v modlitbě, kterou římská liturgie před-

kládá knězi a věřícím před obřadem přijímání. Aby vyšel najevo původní obsah, musíme se vrátit ke staré formulaci, jak jsme se ji modlili před liturgickou reformou. Ta zní: „Pane... nehleď na *mé* hříchy, nýbrž na víru *své* Církve.“ Je důležité, že to byla modlitba v první osobě: Člověk se neskrývá v šedé mase nějakého „My“, kde všichni někdy zhřešili (a proto nemusí cítit nějakou zvláštní osobní odpovědnost). V této modlitbě jde o mě osobně: „*Já* jsem zhřešil.“ Člověk se musí [...] navrátit skrze úkon obrácení a bolestně uznat svou vlastní vinu právě v tomto velkém okamžiku, tváří v tvář Vykupiteli, jenž se stal Božím beránkem. Pak je také důležité uvědomit si, co plyne z faktu, že Církev takovou liturgickou modlitbu ustanovuje: předpokládá, že každý, kdo slaví eucharistii, má důvod něco takového říkat. Až do reformy byla tato modlitba dokonce v první řadě kněžskou modlitbou: papež se ji musí modlit stejně jako biskupové, všichni

kněží, všichni účastníci eucharistie. Tato slova tedy nejsou určena odpadlým, exkomunikovaným nebo těm, co se nějak vzdálili společenství věřících, nýbrž právě těm, kdo se připravují na přijímání. Přistupovat k přijímání znamená znovu se vystavit ohni Boží blízkosti, a tím nároku obrácení. I když všichni členové Církve bez výjimky musí pronášet „Odpust' nám naše viny“, přesto z této modlitby nevyplývá, že také Církev *jako* Církev lze nazvat hříšnou. Staví spíše „mé hříchy“ proti „víře tvé Církve“ jakožto důvodu vyslyšení. [...]

Věřit je ve své podstatě *věřit s Církví*; v úkonu víry se stáváme Církví a od ní vlastně přijímáme tento akt. Protože tomu tak je, je „*tvou Církví*“, a ne „*naší Církví*“. Všechno, co je pouze „*naše Církev*“ není v pravém slova smyslu Církev. Její podstatou je vztah, obrácení k Pánu, přilnutí k němu ve víře.

<http://www.dbk-shop.de>
Přeložil P. Josef Kolář SJ

UZDRAVENÍ DUŠE VE SVÁTOSTI SMÍŘENÍ

Katecheze Svatého otce Františka na generální audienci

Nový život, který jsme dostali v iniciačních svátostech, může být oslaben nebo ztracen hříchem. Ve svátosti smíření nám Církev nabízí uzdravení pramenící z Kristovy oběti na kříži.

Dobrý den, drazí bratři a sestry, svátostmi křestanské iniciace – křtem, bířmováním a eucharistií – dostává člověk v Kristu nový život. Všichni víme, že tento život nosíme „v hliněných nádobách“ (2 Kor 4,7), jsme vystaveni pokušení, utrpení, smrti, a hříchem můžeme tento nový život dokonce ztratit. Pán proto chtěl, aby Církev konala dílo spásy také ve vztahu ke svým vlastním členům,

zejména svátostí smíření a pomazáním nemocných, které lze souhrnně označit jménem „svátostí uzdravení“. Svátost smíření je svátost uzdravení. Jdu-li se vzpovídat, je to proto, abych byl uzdraven a byla uzdravena moje duše, moje srdce a to nedobré, co jsem učinil. Nejlépe toto hluboké spojení vyjadřuje biblický obraz či epizoda odpuštění a uzdravení ochrnutého, kdy se Ježíš zjevuje zároveň

jako lékař duše i těla (srov. Mk 2,1–12; Mt 9,1–8; Lk 5,17–26).

Zdroj ve velikonočním tajemství

Svátost pokání a smíření pramení přímo ve velikonočním tajemství. Vždyť ještě též den o Velikonocích se Pán ukázal apoštolům, zavřeným ve večeradle, pozdravil je slovy „Pokoj vám!“, dechl na ně a řekl: „Přijměte Ducha Svatého. Komu

hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny“ (Jan 20,21–23). Tato pasáž vyjevuje nejhlubší dynamiku této svátosti. Především fakt, že odpuštění svých hříchů si nemůžeme dát my sami. Nemohu říci: odpouštím si hříchy. Odpuštění se žádá od druhého a ve zpovědi prosíme o odpuštění Ježíše. Odpuštění není plodem našich námah, nýbrž je darem, je darem Ducha Svatého, který nás ponořuje do lázně milosrdenství a milosti, jež nepřetržitě proudí z probodnutého srdce Krista, který byl ukřižován a vstal z mrtvých. Za druhé nám připomíná, že jediné necháme-li se smířit v našem Pánu s Otcem a s bratřími, můžeme opravdu přebývat v pokoji. Pociťujeme to v srdci všichni, když se s tíží na duši a trochu zarmoucení jdeme vyzpovídat; a když obdržíme od Ježíše odpuštění, jsme v pokoji a máme v duši onen překrásný pokoj, který může dát pouze Ježíš, jediné Ježíš.

Církevní rozměr svátosti

Slavení této svátosti během času přešlo od veřejné formy, protože zpočátku se konalo veřejně, k osobní formě, důvěrné formě zpovědi. Tím však netřeba ztrácet ze zřetele církevní rozměr, který tvoří její vitální kontext. Křesťanské společenství je totiž místem, ve kterém se zpřítomňuje Duch, jenž obnovuje srdce v lásce Boží a ze všech bratří činí jednotu v Kristu Ježíši. Proto tedy nestačí žádat o odpuštění Pána ve vlastní mysli a vlastním srdci, ale je nezbytné pokorně a s důvěrou vyznat vlastní hříchy služebníkovi Církve. Při slavení této svátosti představuje kněz nejenom Boha, nýbrž i celé společenství, které se rozpoznává v křehkosti každého svého člena a které s pohnutím slyší jeho pokání, smiřuje se s ním, povzbuzuje ho a provází na cestě obrácení a lidského i křesťanského zrání.

Někdo by mohl říci: Já se zpovídám pouze Bohu. Ano, můžeš říci Bohu „odpusť mi“ a přiznat svoje hříchy, ale naše hříchy jsou také proti bratřím, proti Církvi. Proto je nezbytné žádat o odpuštění Církve, bratry v osobě kněze. „Ale, otče, když já se stydím...“ Také zahanbení je dobré, je zdravé se stydět, protože zahanbení je hojivé. Když se někdo nestydí, říká se v mé vlasti, že je nestyda, (*sin verguenza*). Zahanbení však prospí-

vá, protože nás činí pokornějšími. Kněz přijímá toto vyznání s láskou a jemnocitem a odpouští ve jménu Božím. I z lidského hlediska je dobré promluvit s bratrem, ulevit si a říci knězi ony věci, které nás tíží na srdci. Každý může pocítit úlevu před Bohem, s Církví a s bratrem. Nemějte strach ze zpovědi! Kdo stojí ve frontě ke zpovědi, cítí všechny tyto věci, včetně zahanbení, ale potom, když zpověď skončí, vychází jako osvobozený, ušlechtilý, krásný, omilostněný,

Slavit svátost smíření znamená nechat se vroucně obejmout: je to objetí nekonečného Otcova milosrdenství.

nevinný a šťastný. Taková je krása zpovědi! Zeptám se vás, ale neodpovídejte nahlas, jen ve svém srdci: kdy ses naposled zpovídal, kdy ses zpovíдалa? Každý ať se zamyslí... Jsou to dva dny, dva týdny, dva roky, dvacet let, čtyřicet let? Každý

ať si to spočítá a řekne si, kdy se naposled zpovídal. A uběhlo-li hodně času, neztrácej už ani den a jdi. Kněz bude hodný, ale je tam i Ježíš a ten je hodnější než kněží. Ježíš tě přijme s nesmírnou láskou. Osměl se a jdi ke zpovědi!

Milosrdný Bůh

Drazí přátelé, slavit svátost smíření znamená nechat se vroucně obejmout: je to objetí nekonečného Otcova milosrdenství. Pamatujme na ono krásné podobnění o synu, který odešel z domu se zděděnými penězi. Utratil všechny a potom, když neměl nic, rozhodl se vrátit domů, nikoli jako syn, ale jako služebník. Takovou vinu a takové zahanbení pocítil ve svém srdci. Byl však překvapen, když chtěl promluvit a požádat o odpuštění, a otec jej ani nenechal mluvit, objal jej, políbil a vystrojil hostinu. A já vám říkám: pokaždé, když se zpovídáme, Bůh nás objímá, Bůh slaví. Ubírejte se touto cestou. Bůh vám žehnej!

Přeložil P. Milan Glaser SJ
Radio Vaticana
(Mezitimulky redakce)

Bartolomé Esteban Murillo: Návrat marnotratného syna (1667–1670). Foto: Wikimedia Commons

VAŠE MODLITBA BUDE POKLADEM CÍRKVE

List Svatého otce Františka rodinám

V úterý 25. února zveřejnil Svatý stolec dopis papeže Františka všem katolickým rodinám, který papež František napsal 2. února ve svátek Uvedení Páně do chrámu. Přinášíme ho v plném znění.

Drahé rodiny, přicházím k prahům vašich domů, abych k vám promluvil o události, která – jak je známo – proběhne ve Vatikánu letos v říjnu. Jde o mimořádné generální zasedání Biskupské synody, svolané k diskusi na téma „Rodina jako pastorační výzva v kontextu evangelizace“. Církev je dnes povolána hlásat evangelium a čelit novým naléhavým pastoračním úkolům, které se týkají rodiny.

Toto důležité setkání se dotýká celého Božího lidu: biskupů, kněží, zasvěcených osob a věřících laiků místních církví na celém světě, kteří se aktivně podílejí na jeho přípravě konkrétními návrhy a nezbytnou podporou v modlitbě. Tato modlitební podpora je víc než kdy jindy nezbytná a významná zejména z vaší strany, drahé rodiny. Synodální shromáždění je totiž věnováno zvláště vám, vašemu povolání a poslání v Církvi a ve společnosti, problémům manželství, rodinného života, výchovy dětí a roli rodin v poslání Církve. Prosím vás proto o intenzivní modlitbu k Duchu Svatému, aby osvětlil synodní otce a vedl je v jejich náročném zadání. Jak víte, po tomto mimořádném zasedání synody bude za rok následovat řádné synodní shromáždění, které bude dále rozvíjet téma rodiny. V září 2015 proběhne v tomto kontextu také Světové setkání rodin ve Philadelphii. Modleme se proto společně za to, aby Církev skrze tyto události podstoupila skutečnou cestu rozlišování a přijala vhodné pastorační prostředky, které pomohou rodinám vyrovnat se s aktuálními problémy ve světle a síle vycházejícími z evangelia.

Píši vám tento dopis v den, kdy slavíme svátek Uvedení Páně do chrámu. Evangelista Lukáš vypráví, že Panna Maria a svatý Josef přinesli dítě do chrámu, jak žádal Mojžíšův zákon, aby je obě-

Fra Angelico: Uvedení Páně do chrámu (1433). Foto: Wikipaintings

Ježíš přivádí k setkání a spojuje generace. Je nevyčerpatelným zdrojem lásky, která přemáhá každou uzavřenost, osamělost a smutek.

tovali Pánu. Stařec Simeon a prorokyně Anna, vedeni Duchem Svatým, jim vyšli vstříc a rozpoznali v Ježíši Mesiáše (srov. Lk 2,22–38). Simeon jej vzal do náruče a děkoval Bohu za to, že konečně „spatřil“ spásu. Anna, navzdory pokročilému věku, našla nové síly a vyprávěla všem o tomto Dítěti. Je to krásný obraz: dvojice mladých rodičů a dva staří lidé, které shromáždil Ježíš. Ježíš skutečně přivádí k setkání a spojuje generace! On je nevyčerpatelným zdrojem lásky, která přemáhá každou uzavřenost, každou osa-

mělost a každý smutek. Na své rodinné cestě sdílíte mnoho krásných chvil, společné jídlo, odpočinek, domácí práce, zábavu, modlitbu, cesty a poutí, projevy solidarity... Nicméně schází-li láska, chybí také radost. A autentickou radost nám dává Ježíš: nabízí nám své Slovo, jež osvěcuje naši cestu, dává nám Chléb života, jenž nás posiluje na každodenní lopotě naší cesty.

Drahé rodiny, vaše modlitba za Biskupskou synodu bude vzácným pokladem, který obohatí Církev. Děkuji vám a prosím vás, abyste se modlily také za mne, abych mohl sloužit Božímu lidu v pravdě a lásce. Kéž vás všechny neustále doprovází a ochraňuje Panna Maria a svatý Josef a pomohou vám kráčet v jednotě lásky a vzájemné službě. Ze srdce vyprošuji každé rodině požehnání našeho Pána.

František

Přeložila Johana Bronková
Radio Vaticana

KARDINÁLNÍ OMYL

Katolické rodiny opět mohou pociťovat jistou dávku zklamání, nenaplněných očekávání a opuštěnosti. S velkými nadějemi jsme přijali příslib papeže Františka, že postaví rodiny do centra duchovní péče v Církvi. Právě jejich pastoraci se mají věnovat dvě biskupské synody a ještě předtím kardinálská konzistoř. Nepřekvapuje to. V duchovní péči o rodiny má Církev mnoho práce: katecheze už léta chátrá, katolické školství ve jménu otevřenosti světu přestalo být ve většině případů oporou pro věřící rodiny a rodiny samé – zejména ty s malými dětmi – jsou v mnoha místních komunitách na obtíž, zejména pokud se chcete s dětmi účastnit liturgie. Dokonce i do Vatikánské baziliky je zákaz vstupu s dětským kočárkem. Nyní se ohlašoval velký zlom. František chce hluboké změny v Církvi a zdálo se, že začnou právě pastorací rodin.

Ouverturou těchto změn měla být zvláštní konzistoř kardinálů, která probíhala ve Vatikánu od 21. do 22. února. Odehrávala se za zavřenými dveřmi, nicméně kardinálové se nijak nezavazovali k mlčenlivosti. Poměrně rychle jsme se tedy dozvěděli, o čem byla řeč. Na rodiny se vlastně nedostalo. Jak uvedl v rozhovoru pro Vatikánský rozhlas kardinál Philippe Barbarin, 80–90 % všech vystoupení se týkalo situace rozvedených žijících v novém svazku. Jak zdůraznil lyonský arcibiskup, na jiná témata v podstatě nedošlo.

Foto: Flickr, Catholic Church England and Wales
© Mazur/catholicnews.org.uk (CC BY-NC-SA 2.0)

Schopnost přitahovat a získávat lidi je darem od Boha, nikoli plodem kompromisů se světem.

Situace rozvedených žijících v nespátném svazku je jedním z mnoha problémů současných rodin, ale zcela jistě ne největším. Zákaz přistupovat ke svatému přijímání je pro dotyčné jistě bolestný, ale současné rodiny se dnes potýkají s daleko většími problémy a utrpením. Z perspektivy rodin to zcela jistě není prioritou a sám František si nepřál, aby tato otázka na zasedání převládla. Svěřil

se s tím nedávno francouzským biskupům. Je nicméně pravda, že učení Církve o nerozlučitelnosti manželství nepřispívá k její popularitě. Viní je z nedostatku pochopení, z toho, že je nemilosrdné, kruté.

Rozhodli se kardinálové diskutovat výlučně o této otázce proto, aby vylepšili veřejný obraz Církve, přizpůsobili ho milosrdnému pontifikátu papeže Františka? Nevím. Jejich volba je pro mě nesrozumitelná. Františkova popularita je pro Církev pozhánáním. Pomáhá k tomu, aby evangelium dolehlo k lidem na periferiích. Popularita však může být také nebezpečným pokušením, může svádět k touze získat ji též a udržet si ji za každou cenu. Pro mnoho kněží je papežova popularita záhadou. Vždyť i oni bývají pokorní, radostní, otevření, sví – a přece neshromažďují zástupy. Neshromažďoval je ovšem ani Jorge Bergoglio, dřív než se stal papežem. Františkova popularita se nedá vysvětlit bez onoho zvláštního charisma, který náleží výlučně Petrovým nástupcům. Měl je každý z jeho předchůdců. I Benedikt XVI. nebo Pius XII. Je tedy nutné mít na paměti, že schopnost přitahovat a získávat lidi je darem od Boha, nikoli plodem kompromisů se světem.

Krzysztof Bronk

*Krzysztof Bronk,
redaktor a publicista*

„Abyste zbohatli z jeho chudoby“

Důvodem toho, proč se Ježíš stal chudým, není chudoba pro ni samotnou, ale – jak říká svatý Pavel – „abyste vy zbohatli z jeho chudoby“. Nejedná se zde o žádnou slovní hříčku nebo o výraz na efekt! Je to souhrn Boží logiky, logiky lásky, logiky vtělení a kříže. Bůh nedopustil, aby spása na nás spadla z výšky jako almužna toho, kdo s lidumilným postojem dává část ze svého přebytku. Kristova láska není taková! Když Ježíš sestupuje do vod

Jordánu a nechává se od Jana Křtitele pokřtít, nedělá to proto, že by potřeboval pokání a obrácení, ale proto, aby se zařadil mezi lidi, kteří potřebují odpuštění, mezi nás hříšníky, aby na sebe vzal tíhu našich hříchů. To je způsob, který si zvolil, aby nás utěšil, zachránil a osvobodil od naší ubohosti. Oslovuje nás to, co říká Apoštol: že jsme byli osvobozeni nikoli Kristovým bohatstvím, ale jeho chudobou. A Pavel přece dobře zná „nevystiži-

telné Kristovo bohatství“ (Ef 3,8); Kristus je „dědic všeho“ (Žid 1,2).

Co tedy je tato chudoba, kterou nás Ježíš osvobozuje a činí bohatými? Je to právě jeho způsob, jakým nás miluje a jakým se nám přibližuje, jako milosrdný Samaritán, který přistupuje k polomrtvému člověku, zanechanému na okraji cesty (srov. Lk 10,25 a násl.). Co nám dává pravou svobodu, pravou spásu a pravé štěstí, je jeho milosrdná, něžná a sdílející láska.

Z poselství papeže Františka k postní době, <http://www.apha.cz>

JINOJÁŠ A BOŽÍ HLAS

Posezení u nohou proroka Izajáše

Jaký asi byl život starozákonního proroka, Božího prostředníka v izraelském národě? A co poslání „být prorokem“ obnáší dnes?

Až jednou přijdu do nebe, hned poté, co se přivítám s Nejsvětější Trojicí, Pannou Marií a naší dominikánskou rodinou, půjdu zaklepat na dveře proroka Izajášovi a poprosím ho, jestli mu smím chvíli sedět u nohou a naslouchat mu, asi tak čtvrt věčnosti. Moc ráda bych se s ním seznámila osobně. Když už jeho kniha je tak úžasná, jaký musí být on sám!

Biblisté se domnívají, že celou knihu nenapsal Izajáš, ale více lidí. Ve starověku se tolik nedbalo na copyright. Ať už však knihu napsal Izajáš nebo nějaký Jinýjáš, každopádně je to pozoruhodné dílo. Ovšem z dnešního pohledu. Zkusme si spolu představit postavu fiktivního Jinéhojáša, proroka v době babylonského zajetí, asi šest století před Kristem. Druhou neděli v mezidobí se četl při mši v 1. čtení úryvek z Iz 49,3.5–6:

Hospodin mi řekl: „Jsi mým Služebníkem, Izraelem, proslavím se tebou.“ Avšak nyní praví Hospodin, který si ze mě vytvořil Služebníka již v matčině lůně, abych zas k němu přivedl Jakuba, abych mu shromáždil Izraele. Tak jsem ve cti u Hospodina, protože Bůh můj je mou silou. Řekl mi tedy: „Nestačí, že jsi mým Služebníkem, abys obnovil Jakubovy kmeny a zbytky Izraele přivedl nazpět. Proto tě dám národům jako světlo, aby se má spása rozšířila až do končin země.“

Tohle že je Boží služebník?

Nás na tom úryvku nic neudiví, protože ho vnímáme jako proctví o Mesiáši, které se už potvrdilo jeho příchodem na svět. Ale zkusme se v duchu přenést do Jinojášovy doby. Představme si, že v naší ulici najednou začne nějaký chlap tvrdit, že k němu mluví Hospodin (už to je podezřelé) a navíc se vytahuje, že je Božím služebníkem a že se jím Bůh proslaví. No, to je přece nehorázné! Když už k němu mluví Hospodin, aspoň kdyby říkal: „Jednou přijde můj Služebník,

Duccio di Buoninsegna: Prorok Izajáš (1308–1311)
Foto: Wikimedia Commons

Jakou sílu má Boží slovo, že člověk, který ho zaslechne, změní zcela svůj život a stane se Božím služebníkem, který jde třeba i na smrt?

kterým se proslavím.“ To bychom mohli připustit. Mesiáše potřebujeme.

A představte si, že Jinojáš ještě více provokuje a říká: „Hospodin řekl: Dám tě národům jako světlo!“ A sousedi mu řeknou: „Jsi na hlavu? Umíš jenom prořezávat stromy a pást ovce a myslíš si, že budeš světlem národům? Potřebuješ lékaře!“ A jiní řeknou: „Proč by měl Hospodin mluvit právě k tobě? Vždyť tvůj strýček dal manželce rozlukový lístek a oženil se s mladší ženou, tvoje se-

stra je neplodná a tvůj bratr před časem zmizel a s ním i pěkná suma peněz jeho zaměstnavatele.“ Ono se v každé rodině něco najde.

Kdyby ve starověku existovali psychoanalytici, možná by Jinojášovi řekli: „Považuješ vlastní emoce za Boží hlas. Je vidět, že jsi měl v dětství málo lásky, ve škole jsi neměl úspěch, tvoji vrstevníci tě dobře nepřijali, tak teď podvědomě vyžaduješ uznání. Chceš po Hospodinu, aby se stal nástrojem tvé vlastní velikosti.“

Proč to Bůh neudělal jinak?

Nakonec si představte sami sebe na Jinojášově místě. On si v klidu prořezává stromy a pase ovce, modlí se žalmy, večer si chce po práci zdřímnout, v sobotu zajde do synagogy jako ostatní, nedělá nic zvláštního, a najednou bum ho! Hospodin! Samozřejmě, že má v úctě Hospodina, stejně jako ostatní. Ale proč si Hospodin k takové nepřijemné věci vybral právě jeho? Proč ne třeba toho protivného souseda? No, na druhou stranu, trochu to lichotí, že Hospodin se rozhodl přijít a promluvit právě s ním, s Jinojášem, ale aspoň kdyby u toho zůstal a nechtěl, aby to chodil říkat ostatním! Hospodine, z toho bude pěkný průšvih!

Proč aspoň Hospodin neřekl: „Kup si tlustý sešit, nadepiš ho kniha proroka Izajáše, a až do něj napíšeš všechno, co ti řeknu, zanes ho do chrámu do oddělení nadepsaného Bible!“ Kromě toho manželka si stěžuje, že je na všechno sama, děti zlobí ve škole, stromy potřebují prořezat a „navíc mám chlapa, který se místo poctivé práce ztrapňuje na veřejnosti povídačkami o tom, jak si ho Hospodin vyvolil už v matčině lůně, aby se stal jeho služebníkem!“

Ale Boží hlas je něco jiného

Jinýjáš dobře ví, co jsou živé emoce. Jako jinoch byl zamilovaný do děvčete ze sou-

sedství a pak se mu zdálo, jak se s ní líbá pod fíkovníkem. Usmívá se při vzpomínce. Ale Boží hlas je něco jiného. Jinýjáš také slyšel, že některé ženy tak touží po dítěti, že si těhotenství vsugerují a začne jim růst břicho, i když nic nepočaly. Ale Boží hlas je něco jiného. Jinýjáš si povzdychne. Jak vysvětlit člověku, který nikdy nejedl ananas, jakou má chuť a vůni? Jak vysvětlit slepému, který nikdy neviděl barvy, že jahody jsou červené a borůvky modré a nejde si to splést?

Přátelé Jinojášovi říkají: „No dobře, ale jak víš ty, že je to právě ananas, když jsi ho také předtím nejedl? Co když je to třeba pomelo?“ Jinojáš si znovu povzdychl. Jsou věci, které nemůžete nikdy lidem vysvětlit. A Boží hlas je právě jedna z těch věcí. Nikdy předtím ho neslyšel, ale když to zaslechl, věděl, že je to Boží hlas. Neví, jak to věděl. Boží hlas je natolik jiný, že si ho prostě nejde splést s ničím jiným. Ano, může být podvodník, souhlasí se svými přáteli. Nikomu nelze dokázat, že to, co slyšel, je opravdu hlas Boží. Ví to jen Bůh a Jinojáš. A Jinojáš ví, že ten hlas, který slyšel ve svém nitru, si nevymyslel. Nikdy by ho nenapadla taková blbost, jako že on bude světlem národů. Nechápe, proč Hospodinu tolik záleželo na tom, aby řekl lidem právě tohleto. Snad to dokáží vysvětlit aspoň kněží, studovali celá léta.

Jinojáš šel do sadu prořezávat stromy, je nejvyšší čas. Přišli za ním novináři a zástup zvědavců: „Jinojáši, můžeš nám vysvětlit, proč si myslíš, že máš být světlem národů? Můžeš nám říct, co ti ještě Hospodin zjevil? Jaký je tvůj názor na zjevení v Medjugorje a Garabandalu? Můžeš nám říct, jaké máš další plány? Kdy budeš znovu prorokovat? Jsi ochotný nám prorokovat na kameru v přímém přenosu?“

Jinýjáš zavrtěl hlavou: „Neřekl jsem, že budu světlem národů. Řekl jsem ‚Hospodin řekl: Dám tě národům jako světlo.‘ Jsem jen neužitečný služebník, udělal jsem, co jsem měl udělat. A teď mě nechte pracovat. Musím rychle ještě prořezat pár stromů a pak běžet na třídní schůzky.“

Ve službě slova

Možná to bylo všechno jinak. Psychoanalytici se asi zasmějí, že by mu řekli něco úplně jiného. Biblisté nejspíš zalomí rukama. Je to taková biblická fikce. Šlo

mi jen o to, abyste se pokusili zamyslet nad situací člověka „postiženého Božím slovem“. Izajáš, Jeremiáš, Ozeáš, Daniel, velcí i malí proroci, nikdo to neměl snadné. Nikdo nebyl „celebrita“. Jeremiáš litoval, že ho matka porodila. Eliáš uprchl na poušť. Daniel trávil dovolenou v jámě lvové. Přesto si byli tak jisti Božím hlasem, že raději riskovali smrt, než by svá slova odvolali. I Ježíš vyčítal Židům, že kamovali proroky, které jim Bůh posílal. Byli bychom dnes jiní?

Je pravda, že Kristem bylo zjevení ukončeno, a dnešní prorok by určitě neřikal „Dám tě za světlo národům“, ale spíš „Přiblížilo se k vám Boží království“, „Obraťte se a věřte evangelium“, „Smiřte se s Bohem i lidmi, buďte lidmi smíření“, „Aby všichni jedno byli“ atd. Že tyhle věty často slyšíte v kostele? To je ale náhoda, že?

Jakou sílu má Boží slovo, že člověk, který ho zaslechne, změní docela svůj život a stane se Božím služebníkem, který jde třeba i na smrt? To se netýká jen starozákonních proroků, ale také apoštolů a pozdějších křesťanů, kteří se stali a stávají dodnes mučedníky. Neustále se objevují případy nečekaného obrácení. „Celý život mi to říkali rodiče, učitelé, přátelé, kněz v kostele, a všichni mi můžou políbit šos. Ale na tvé slovo ‚jdu a znovu spustím sítě.‘“

Boží vyvolení

Být prorokem neznamená předpovídat katastrofy a strašit koncem světa. Být prorokem znamená být ‚slyšícím‘ mezi hluchými, být ‚vidoucím‘ mezi slepými. Stát se zesilovačem, reproduktorem Božího slova, které mu rezonuje v srdci. Není to vlastnost, se kterou se člověk rodí nebo kterou si může nacvičit usilovným tréninkem. Je to Boží vyvolení, ale ne vyvolení k počtě a jedinečnosti, ale vyvolení k poslušnosti Slovu navzdory utrpení a ponížení. Jedinou odměnou je Boží láska, ale je to odměna, která převyšuje jakékoli jiné nabídky.

Být prorokem znamená posvěcovat svět tím, že do něj vnášíme Boží slovo. Přestože Boží slovo je ‚znamení, kterému se bude odporovat‘ (Lk 2,35). Sám Ježíš říkal, že nepřinesl pokoj, ale meč (Mt 10,34). Boží slovo uchvacuje otevřená srdce, ale přivádí k zuřivosti vládce tohoto světa. Nekamenujme tedy proroky, a pokud se nějaký vyskytne v našem okolí, budme k němu milosrdní! Smilujme se nad ním, neboť se ho dotkla ruka Boží (Job 19,21).

Jitka Hosanna Štěpánková
(Mezititulky redakce)

Jitka Hosanna Štěpánková,
členka Laických sdružení
sv. Dominika

DĚKUJI OTČE

Děkuji, otče, že denně obětujete svůj život Kristu, abyste oslavoval Boha svou službou bližním a vedl je k věčné spáse. Děkuji za Vás Nejsvětějšímu Bohu a modlím se, aby Vás Pán na přímluvu blahoslavené Panny Marie posiloval v lásce, naději a víře.

„Děkuji, otče“ je již mnoho let fungující webová stránka provozovaná Res Claritatis, kde můžete využít prostor k poděkování knězi či kněžím, kteří vás ve vašem životě provázeli nebo provází. Svá poděkování můžete zaslat skrze jednoduchý formulář na <http://dekujotce.cz>.

Vaše poděkování

P. Mgr. Miroslav Jan Nepomuk Martiš, CM [Plzeň-Bory]

Děkujeme, otče Miroslave, za Vaši obětavou službu, že se pro nás obětujete do krajnosti, že jste vždy ochotný pomoci, i když nemáte náladu, chuť nebo čas... Děkujeme, že na sebe den co den berete svůj kříž a také ty naše kříže. Děkujeme za každou mši svatou, každou svátost smíření a za další svátosti, které svědomitě vysluhujete. Děkujeme za všechny modlitby, oběti a odříkání, které za nás konáte. V neposlední řadě děkujeme i za Vaši občasnou přísnost, za to, že čistíte vinici, která Vám byla svěřena a ukazujete i takto lidem správnou cestu.

Děkujeme, že sa staráte aj o Slovákov, ktorí za Vami často prichádzajú a o ktorých sa tu na Plzeňsku staráte.

Děkujeme otče, že jste! Farníci Plzeň-Bory

<http://dekujotce.cz>

DÍTĚ NA OKRAJI SPOLEČNOSTI

Politici a dítě

Před volbami slibují podporu rodin, po volbách házejí pracující rodiče s dětmi do sociální sítě. Podívejme se, jak se k problémům sociálního státu staví politické strany a jejich vedoucí politici.

Dříve než otevřu téma politici a dítě, věnuji krátce pozornost charakteristickému výroku z knihy Prof. JUDr. Igora Tomeše „Sociální politika, teorie a mezinárodní zkušenost“. Výrok byl již citován v článku Dítě a falešná solidarita (RCM 4/2014): „Ženy s více dětmi by měly být zvýhodňovány (pokud vůbec), v době péče o děti, tedy v době vzniku a trvání sociální události, nikoliv až v období důchodového věku.“ Právník, který se koncepčně podílel na transformaci sociální politiky po roce 1989, charakterizuje porod jako vznik sociální události.

Logickým a také praktickým výsledkem tohoto myšlení, přetransformovaným do nové sociální politiky státu, je automatické házení pracujících rodičů s dětmi do sociální sítě. Proč? Protože již při dvou dětech v rodině se příjmy na jednoho člena domácnosti propadají hluboko pod hodnotu průměrného starobního důchodu (Hamplová a kol. 2006). To je sociální politika, která staví baby boxy na záchranu novorozenců, kteří by jinak skončili v popelnicích, protože rodiče nemají peníze ani na školní obědy pro své starší děti.

Jaký to kontrast s křesťanstvím. Stačí jen jeden citát z Bible (Lk 2,10): „Anděl jim řekl: „Nebojte se! Hle, zvěstuji vám velikou radost pro všechny lidi. Dnes se vám ve městě Davidově narodil Spasitel – váš Mesiáš a Pán. A toto vám bude znamením: najdete děťátko zavinité do plenek, ležící v jeslích.““ Křesťanství chápe narození dítěte jako velikou radost. Jako radostnou, obohacující událost nejen pro rodiče dítěte, dokonce pro všechny lidi.

Nezájem politiků

Již dříve jsem v článku Výchova dítěte a důchodová reforma uvedl, že „Integrované reformy, důchodová a sociální,

pro Českou republiku“ jsou dostupné na oficiálním webu ČSSD. Je zde na místě otázka: Proč nebyly ČSSD využity? V každé politické straně jsou zájmové skupiny. Sociální demokracie není výjimkou, jak nám to předvedlo její politické vedení bezprostředně po volbách. Zájmové skupiny nejsou jen na vrcholu pyramid, existují i v jejich nižších patrech. Konkrétně mám na mysli odborné komise, které představují vědomostní platformu strany. Platformu, ze které by měli čerpat politici potřebná řešení problémů. Vedoucím subkomise pro sociální pojištění, resp. pro důchodovou reformu, je JUDr. Vít Samek, nadšený následovník a obdivovatel Prof. Tomeše. Jedna vlašťovka jaro nedělá. Bohužel až do doby nedávné byl garantem komise pan Zdeněk Škromach. Ten bývalý ministr práce a sociálních věcí, který dodnes nepochopil, jak jsou financovány starobní důchody v I. důchodovém pilíři.

Sociální politika KDU-ČSL

Jak se k problémům sociálního státu staví politické strany a jejich vedoucí politici?

Podívejme se společně na sociální politiku státu z hlediska politiky strany, která byla ve všech řádně volených vládách a jejíž politické volební zázemí tvoří hlavně křesťanské rodiny. Rodiny, které vesměs patří do té skupiny ekonomicky aktivních rodičů, již mají běžně dvě i více dětí. Ano, jedná se samozřejmě o Křesťanskou a demokratickou unii – Československou stranu lidovou.

1. Daně

Do demograficky i ekonomicky chybných legislativních rozhodnutí lze zařadit zákon O dani z příjmu fyzických osob platný od 1. ledna 1993. Zákon č. 586/1992 Sb. okradl rodiny o peníze

rodiči vydělané a nutně potřebné na výchovu dětí. Stát toto opatření navíc učinil v době, kdy se křivka porodnosti od začátku let osmdesátých mírně, ale trvale propadala! Z hlediska rodinných financí byly příjmy ekonomicky aktivních rodin s dětmi od roku 1993 do konce roku 2007 zkráceny zhruba o částku jeden bilion korun, tj. 1 000 000 000 000 Kč (aktuální stav je cca o 50 % vyšší). Je to rozdíl mezi daty 31. prosince 1992 a 1. ledna 1993, rozdíl mezi 53 % a 12,5 % státem daňově zohledněných peněz vydávaných rodiči na výchovu dětí. Peněz vydělaných rodiči, peněz, které měly zůstat v rodinách na financování výchovy dětí a místo toho byly neoprávněně vybrány na daních. Kde byla v době změn daňového systému KDU-ČSL? Ano, váš tip je správný, byla ve vládě Václava Klause v časovém rozpětí 2. červenec 1992 – 4. červenec 1996.

2. Důchodové pojištění

Podle předpisů platných před 1. lednem 1996 činila věková hranice pro nárok na starobní důchod:

- u mužů 60 let,
- u žen:
 - 53 let, pokud vychovaly aspoň 5 dětí,
 - 54 let, pokud vychovaly 3 nebo 4 děti,
 - 55 let, pokud vychovaly 2 děti,
 - 56 let, pokud vychovaly 1 dítě,
 - 57 let, pokud nevychovaly žádné dítě.

Zákon č. 155/1995 Sb. o důchodovém pojištění zavedl mj. postupné zvyšování věkové hranice pro nárok na starobní důchod (dále jen „důchodový věk“). Důchodový věk pojištěnce se od 1. ledna 1996 stanoví tak, že se ke kalendářnímu měsíci, ve kterém dosáhl shora uvedené věkové hranice, přičítají u mužů 2 a u žen 4 kalendářní měsíce za každý i započatý kalendářní rok z doby po 31. prosin-

ci 1995. Tak postupně přicházejí matky dětí o minimální časové zvýhodnění při odchodu do důchodu. Kde byla v době změn důchodového systému KDU-ČSL? Ano, nemýlíte se, byla ve vládě Václava Klause v časovém rozpětí 2. červenec 1992 – 4. červenec 1996.

3. Přídatky na děti

Zákon č. 117/1995 Sb. O státní sociální podpoře a zákon č. 242/1997 Sb., kterým se mění a doplňuje zákon O sociální podpoře, snížily výši přídatků na děti a snížily počet oprávněných dětí. Zákon č. 242/1997 Sb. prohloubil diferenciaci přídatků. Od října 2002, kdy se pro vznik nároku na dětské přídatky stal rozhodujícím příjem z roku předcházejícího, celkový čistý pracovní příjem v mnoha tzv. středně příjmových rodinách se dvěma dětmi a průměrnou mzdou překročil 1,8násobek životního minima. V důsledku toho částka přídatků na děti klesla z 1250 Kč na 626 Kč měsíčně. Bylo to i nominálně méně než v roce 1989 (650 Kč) a v reálném vyjádření to představuje 24% původní kupní síly této dávky! Dokonce od roku 2004, podle statistických dat, částky vydávané ze státního rozpočtu na dětské přídatky klesaly o cca 800 milionů korun ročně. Kde byla v době redukce přídatků na děti KDU-ČSL? Ano, opět se ve svém úsudku nemýlíte. Lidová strana byla ve dvou vládách Václava Klause v časovém rozpětí 2. červenec 1992 – 4. červenec 1996 a 4. červenec 1996 – 2. leden 1998. V dalším pro nás z hlediska utahování dětských opasků zajímavém období od 15. července 2002 do 4. srpna 2004, byla KDU-ČSL ve vládě Vladimíra Špidly.

4. Porodné

Od dubna 2006 bylo zvýšeno porodné. Kdo navrhl jeho podstatné zvýšení? Pan poslanec Janeček za KDU-ČSL. Kdo zvýšení ruší svými hlasy o rok později? Poslanci KDU-ČSL v příslušné vládní koalici...

Strana, která byla kam vítr, tam plášt. Strana, která si před červnovými volbami 2006 napsala na volební plakáty, že plní svoje sliby tím, že podporuje rodiny s dětmi. Strana, která delegovala do Bezděkovy komise Ivo Foltýna, manažera penzijního fondu (!).

Thomas Webster: Nedělní večer (1858). Foto: Wikimedia Commons

Rodiny, nebo peníze

Dovolu mi osobní vzpomínku. Před parlamentními volbami v roce 2006 jsem obdržel dopis od tehdejšího prvního místopředsedy KDU-ČSL Jana Kasala. V dopise z 30. března 2006, po údajném přečtení mých materiálů a konstatování, že je rád, že si mohl rozšířit pohled nejen na otázky důchodů, ale i daní, sociální

V důsledku sociální politiky státu se již při dvou dětech v rodině příjmy na jednoho člena domácnosti propadají hluboko pod hodnotu průměrného starobního důchodu.

a imigrační problematiku, prohlásil v závěru dopisu: „Za nejdůležitější považuji to, kde jsou styčné body s Vaším návrhem, tedy aby byl zohledňován počet dětí ve výši důchodu.“ Problematickou činí takovou odpověď fakt, že v mém návrhu důchodové reformy jsem preferoval věk odchodu do důchodu podle počtu vychovaných dětí, nikoli zohlednění počtu dětí ve výši důchodu. Může být přesvědčivější důkaz, že tehdejší člen užšího vedení strany nemyslel na rodiny s dětmi, ale na peníze? Početné rodiny, které tvoří

velkou část voličské základny KDU-ČSL. Žádný div, že strana s takovým politickým vedením, vedením s gumovými idejemi a bez vlastních politických ambicí ve vládním angažmá, v červnových volbách roku 2006 neuspěla.

Poučíme se?

KDU-ČSL po debaklu utrpeném ve volbách do poslanecké sněmovny vyvodila politickou zodpovědnost a radikálně obměnila a hlavně omladila vedení strany. Byl jsem mile překvapen jejím úspěchem v předčasných volbách v roce 2013. Úspěchem, který jasně indikuje velké množství práce nového vedení při obnově důvěry voličské základny strany. Nezbyvá než se za stranu modlit. Možná je dobré také připomenout, že opakování chyb minulého vedení by stranu definitivně politicky pohřbilo. Přitom strana s největší členskou základnou má na co z historického hlediska navázat. Při osvětleném politickém vedení by KDU-ČSL mohla naplnit ambice svého nezapomenutelného předsedy strany Josefa Luxe.

Ivo Patta

*Pokračování v dalším čísle
(Mezitimulky redakce)*

Ivo Patta spolupracuje s Centrem pro sociální a ekonomické strategie Univerzity Karlovy

TÝDEN DLOUHÝCH NOŽŮ A KDO BUDE PŘÍŠTÍM PREZIDENTEM UKRAJINY

Foto: <http://www.olomouc.charita.cz>

Uplynulo pár dní a na Ukrajině probíhají největší změny v novodobé historii. Prezident zmizel neznámo kam, vmžiku osvětlený parlament otočil o 180 stupňů a poslanci, kteří ještě nedávno hlasovali pro represivní zákony, se houfně distancují od (bývalého?) prezidenta Janukovyče, přestože byli roky jeho věrnými přísluhovači. To všechno za mohutného aplausu Evropské unie, která se stala garantem „mírové“ dohody mezi demonizovaným Janukovyčem a demonstranty, aby od ní několik hodin po jejím podepsání dala ruce pryč. Ale projděme si to napřed hezky postupně.

Nevydařený dialog

Prezident Viktor Janukovyč posvětil střelbu do demonstrantů na kyjevském Náměstí nezávislosti a přilehlých ulicích nařízenou ministrem vnitra Zacharčenkem. Ať už byli někteří z demonstrantů jakkoliv agresivní, házeli Molotovovy koktejly a zapalovaly vládní budovy, střelba ostřelovačů ze zálohy není jakko-

Ukrajina potřebuje ve svém čele především silnou osobnost s realistickým uvažováním, která svou zemi přivede k rámcům standardního právního státu a k ekonomické stabilitě.

liv ospravedlnitelná. Žijeme přece jenom v Evropě a hodnota lidského života by měla být ze strany státních orgánů chápána na vyšší úrovni než například v Sýrii či jiných rozvojových zemích.

Do země přijíždějí ministři zahraničí států Evropské unie, aby se s prezidentem Janukovyčem dohodli na podepsání dohody vedoucí k uklidnění situace a předčasným volbám. Tuto dohodu podepisují zástupci všech dotčených stran a je posvěcena také vedením kyjevských demonstrantů. Byť chápou, že předčasně

prezidentské volby v prosinci, několik měsíců před plánovaným řádným termínem, byly pro část demonstrantů nepostačující, dohoda je dohoda a pokud ji podepsali zástupci všech dotčených stran, mělo dojít k jejímu naplnění. A když bylo zřejmé, že ji demonstranti nebudou respektovat, měla Evropská unie stejně hlasitě volat po jejím naplnění, jako by volala v případě jejího nedodržení ze strany prezidenta Janukovyče.

Prezident pod tlakem událostí utíká do Charkova a parlament při své „prozřetelnosti“ začíná budovat „novou“ Ukrajinu. Ministři Janukovyčovy vlády jsou odvoláni, na jejich místo nastupují ministři noví. Nový generální prokurátor ani ne den po svém nástupu vydává zatykač na svého předchůdce Pšonku. Tymošenkova se dostává z vězení nikoli na základě amnestie, ale zrušením trestnosti skutku, za který byla odsouzena, a je nám představována jako „Matka Tereza“ novodobé Ukrajiny.

Pomineme-li všechny politováníhodné skutky, které byly doménou Janukovyčovy éry, ať už to byla neskutečná korupce na všech úrovních, perzekuce nepohodlných novinářů či zázračná zbohatnutí Janukovyčových přísluhovačů, ukrajinská opozice přišla o jedinečnou šanci nastartovat novou Ukrajinu nikoli na základě dalších perzekucí za skutky, kterých se ostatně také ona sama dopouštěla za vlády Julie Tymošenkové, ale na základě vzájemného dialogu. Zatím to vypadá, že jde ve šlépějích předchozí vlády, která ihned po výměně vládních garnitur spustila pomyslnou noc dlouhých nožů a začala pronásledovat a očerňovat své předchůdce.

Prezidentské volby

V květnu Ukrajinu čekají prezidentské volby a bude velmi zajímavé sledovat, koho Ukrajina vybere za nového prezidenta. Podle mého názoru to totiž

nebude nikdo z představitelů současně opozice ani vůdců demonstrací. Jedním z černých koní soutěže a možným prezidentem je Serhij Tyhyhko, významný ukrajinský bankéř a dosavadní místopředseda Strany regionů. Tento původem rodák z Moldávie a v letech 2002–2004 šéf ukrajinské centrální banky skončil v roce 2010 v prezidentských volbách na pomyslném třetím místě a je přijatelným kompromisem pro velkou část Ukrajinců, především z ekonomicky silnějšího jihovýchodu. Do politiky fakticky vstoupil v roce 2010, kdy se stal poslancem za stranu Silná Ukrajina, která byla v roce 2012 pohlcena Stranou regionů. Jako jeden ze tří poslanců Strany regionů pak v lednu 2014 nehlasoval pro Janukovyčovy represivní zákony.

Ukrajinu totiž vedle demonstrujícího západu země tvoří také ekonomicky mnohem silnější a lidnatější jihovýchod, na který se v hodnoceních českých komentátorů zapomíná. Pro tuto část země bude realisticky uvažující bankéř pova-

žující Ukrajinu za most mezi Ruskem a Evropskou unií dozajista přijatelnější volbou než mnohdy nerealistická gesta dávající boxer, kterého osobně považují za skutečně dobrého boxera, avšak žádné hlubší politické myšlení jsem u něj nezaznamenal.

Potřeba ekonomické stability

Ukrajina potřebuje ve svém čele především silnou osobnost s realistickým uvažováním, která svou zemi přivede k rámcům standardního právního státu a k ekonomické stabilitě. Bude to muset být někdo, kdo nebude hájit bezmezně a jednostranně ať už zájmy Evropské unie nebo Ruska. Nezpochybnitelným faktem je, že ekonomika Ukrajiny je pevně zakotvená v postsovětském prostoru a na její reorganizaci bude potřeba deset, možná i více let. Až se podaří Ukrajinu ekonomicky stabilizovat, potom může usilovat o ekonomické spojení s Evropskou unií, které bude ekonomicky výhodné (také pro Ukrajinu). A především

se vyhnout rychlému převlékání kabátů a nocím či týdnům dlouhých nožů, které jsou známkou politické zaostalosti ať už nynějších či předchozích politických představitelů a povedou Ukrajinu do čím dál větší propasti.

Revoluce přinášejí vždy velká očekávání, a o to větší jsou potom zklamání, která následují. A bylo by smutné, kdyby jediným výsledkem ukrajinských demonstrací byl návrat k moci představitelů vlády Julie Tymošenkové a perzekuce těch, kteří se podíleli na vládě předchozí. Protože zatím to tak bohužel vypadá.

Petr Jurčík

<http://petrjurcik.blog.idnes.cz>
(Mezilitulky redakce)

Autor je předsedou Mladých křesťanských demokratů.

Od roku 2009 se věnuje poradenství českým a slovenským investorům při vstupu na ukrajinský trh

„SEČETL JSEM, ZVÁŽIL JSEM...“

Necelé dva týdny před začátkem letošního Mene tekeli, mezinárodního festivalu, který připomíná utrpení národů podrobených komunistické diktatuře, zařadila naše veřejnoprávní televize do pořadu Hyde park soudružku Martu Semelovou.

Soudružka učitelka znectila náš současný demokratický režim, znectila lidi, kteří se postavili proti totalitě a zaplatili životem (konec konců, Horáková se přiznala, řekla tónem paničky hovořící o posluhovačce), pochválila mezinárodní pomoc z roku 1968 a především poskytla vedení KSČM příležitost zdůraznit, že takové stanovisko není pro jejich stranu typické. To ale není pravda.

Před sotva rokem jsem měla příležitost slyšet nešťastníka, který v dnešní komunistické straně chce hájit pozici jakéhosi osmašedesátnického eurokomunismu, a ten si – na veřejném semináři – velmi stěžoval, že je jejich skupinka

ve straně ostrakizovanou menšinou. Takže poznámky předsedy Filipa připomínají spíše anekdotu o muži, který na policii hlásí ztrátu papouška a zdůrazňuje, že „s politickými názory svého papouška zásadně nesouhlasí“. Nebylo by na tom nic nového ani zvláštního, nebýt reakce z Brna. Dva z brněnských zastupitelů podali na soudružku učitelku – nyní poslankyni – trestní oznámení. To se opírá o § 403 trestního zákona, který říká:

„(1) Kdo založí, podporuje nebo propaguje hnutí, které prokazatelně směřuje k potlačení práv a svobod člověka, nebo hlásá rasovou, etnickou, národnostní, náboženskou či třídní zášť nebo zášť vůči jiné skupině osob, bude potrestán odnětím svobody na jeden rok až pět let.

(2) Odnětím svobody na tři léta až deset let bude pachatel potrestán,

a) spáchá-li čin uvedený v odstavci 1 tiskem, filmem, rozhlasem, televizí, ve-

řejně přístupnou počítačovou sítí nebo jiným podobně účinným způsobem,

b) spáchá-li takový čin jako člen organizované skupiny,

c) spáchá-li takový čin jako voják, nebo

d) spáchá-li takový čin za stavu ohrožení státu nebo za válečného stavu.

(3) Příprava je trestná.“

Uvidíme tedy, zda a jak zafunguje náš právní systém. Zdá se mi, že občané už začínají mít plné zuby těch, kdo s drzým úsměvem popírají nos mezi očima. To moře bolesti, jímž komunisté zaplavili národy i životy konkrétních lidí, by se mělo konečně pohnout.

Michaela Freiová

Michaela Freiová, publicistka a překladatelka, spolupracovnice Občanského institutu a Res Claritatis

XIV. ROČNÍK POCHODU PRO ŽIVOT

Praha 29. březen 2014

Pochod pro život Praha 2013. Foto: Flickr, Hnutí Pro život ČR / Veronika Ucháčová (CC BY-NC-ND 2.0)

Díky lidské obětavosti a ochotě se koná v Praze každoročně Pochod pro život, kterého se účastní tisíce lidí na důkaz touhy obnovit v naší zemi úctu k lidskému životu od okamžiku početí.

Pomáháme nejen matkám čekajícím nečekaně dítě, ale i těm dětem, o které jejich rodiče ani společnost nestojí. Proto se nebojíme usilovat o nezczitelné právo každého člověka na život od okamžiku

početí. Chceme, aby každý dostal šanci. Potratový zákon je v platnosti už 57 let. Zbytečně v naší zemi připraví o život 63 dětí denně. Pojďme to změnit.

Letošní celostátní Pochod pro život proběhne v sobotu 29. března 2014 v Praze. Začne ve 14:15 hodin na Mariánském náměstí v Praze před budovou pražského Magistrátu a odtud bude pokračovat po nábřeží na Václavské náměstí, kde bude ukončen v cca 16:15 hodin.

Další informace a propagační materiály najdete na <http://pochodprozivot.cz>.

Doprovodný program:

9:00 diskusní panel s osobnostmi veřejného života (klášter dominikánů, Jilská 7a)
12:30 Pontifikální mše svatá u sv. Jiljí – kardinál Dominik Duka, arcibiskup pražský

Liturgie v řeckokatolické katedrále sv. Klimenta – apoštolský exarcha Ladislav Hučko

Mše svatá pro cizojazyčné účastníky u Pražského Jezulátka

Hnutí Pro život ČR

Z nabídky nakladatelství a knihkupectví PAULÍNKY

NAKLADATELSTVÍ A KNIHKUPECTVÍ PAULÍNKY

Jungmannovo nám. 18, 110 00 Praha 1, tel.: 224 818 757, mobil 733 755 999

on-line knihkupectví: www.paulinky.cz, e-mail: objednavky@paulinky.cz

Heiner Wilmer: To jsi můj Bůh?

Autor bilancuje svých třicet let řeholního a kněžského života a klade si provokující otázky: „Kdo je pro mne Ježíš? Jaký smysl má moje životní volba tváří v tvář nenaplněným snům, samotě či vlastním chybám a utrpení?“ Dobře míněné rady a zbožné fráze mu však nestačí. A přesto nachází odpověď... Brož., 208 str., 195 Kč

Jorge Mario Bergoglio – František: Opravdová moc je služba

Antologie souhrnným způsobem představuje základní myšlenkové linie kard. J. M. Bergoglia. Obsahuje texty věnované katechezi, homilie, zejména k vánoční a velikonoční době, a texty dotýkající se dialogu Církve se současným světem. Váz., 496 str., 399 Kč

Janka Procházková: Sms do života

Brožurka s praktickými postřehy do života, které potěší, povzbudí, nasměrují či utvrdí. Brož., 24 str., 35 Kč

Jak to vidí Vojtěch Macek

Veřejný zájem na pranýři

Koncept veřejného zájmu nám přerůstá přes hlavu. Místo služby obecnému dobru je čím dál častěji zneužíván poštelci, prospěcháři a kazisvěty.

Záchytným bodem, v němž hledají a bohužel nacházejí oporu mnohé nerozumné záměry, je veřejný zájem. Podaří-li se poštelci či hrstce kazisvětů zabalit svou scestnou snahu do škatulky s nápisem „veřejný zájem“, mají takřka jistě vyhráno, protože namítat (byť zcela věcně) něco proti veřejnému zájmu je velká troufalost, ne-li rovnou projev nepřátelství vůči společnosti. Co na tom, že často vlastně nejde o námitku proti zlepšení obecného blaha, nýbrž o kritiku situace, kdy buď jeden/menšina profituje na úkor všech/většiny, nebo všichni/většina zbytečně omezují jednoho/menšinu.

Kdo si dovolí tvrdit, že stát bude více prosperovat, když bude mít méně majetku? Vždyť pokud by byl majetek, který nepatří k veřejné infrastruktuře, v rukách soukromých, a nikoli státních, bylo by s ním zacházeno lépe – jako s vlastním, nikoli erárním – a lidé by z něj měli větší prospěch. U nás je však soukromé vlastnictví nahlíženo jako cosi nekalého, tedy něco, co si žádá veřejnou kontrolu a státní dozor. Asi je to tím, že my Češi jsme značně vynalézaví v tom, jak si k něčemu podloudně pomoci, a neméně vynalézaví v tom, jak nedopustit, aby si takto polepšili jiní. Tento přístup má ovšem silné vedlejší účinky na ty z nás, kteří jsme nabyli věci poctivě, řádně o ně pečujeme, a přitom musíme nést nespravedlivou míru jejich „veřejné ochrany“.

Kdo si dovolí kritizovat péči o kulturní dědictví národa? Vždyť současný přístup k památkám je naprosto odosobňující – dochází k „muzeizaci“ dědictví. Důležité je, aby byla věc co nejdokonaleji opravena, umístěna do sterilního prostředí, kde ji mráz, vítr a natož lidská ruka nepošramotí, a bylo co nejdědečtěji popsáno, k čemu sloužila. Běda tomu, kdo by řekl, že když věc sloužila stovky let, může sloužit svému poslání i nyní – že není jen exponátem, ale má vztah k přítomnému životu!

Kdo si dovolí nařknout ochranu přírody z nepřiměřenosti? Vždyť ekologie se stala pseudonáboženstvím a pod hrozbou přelidnění planety je člověk pasován do role vykořisťovatele Země. Kdo nechce slyšet o Bohem stanoveném poslání člověka coby správce stvoření, je schopen klanět se modle bezzásahového režimu v chráněných územích.

Kdo si dovolí navrhnout snížení počtu vysokoškolsky vzdělávaných lidí a napadnout koncept celoživotního vzdělávání? Vždyť obchodní a politické síly tlačí na to, aby populace sice měla mnoho vědomostí a ovládala nejnovější technologie, ale aby jí rozhodně nebylo dopřáno naučit se vlastnímu úsudku a nezávislosti.

Kdo si dovolí zpochybňovat růst životní úrovně? Vždyť tolik mladých je úspěšně udržováno v pocitu nedostatečné přípravy na život, jenž teprve začne, že je potřeba ještě si to obstarat a ono nastudovat. A tak se stává, že si inteligentní a úspěšní lidé kolem čtyřicítky uvědomí, že „už jsou na děti staří“. Mezi nablýskanými vymoženostmi se zdroj světla a pravého štěstí hledá hůř. Je toto trvale udržitelné?

Tyto teze se sbíhají do jediné otázky: Čí zájem je veřejný zájem? Je-li to zájem veřejnosti, kdo je tou veřejností? Veřejnost bez bližšího určení je anonymní entitou a anonymita je základním působištěm ďábla, temným místem, v němž nelze přičíst jméno a popsat konkrétní skutečnost. Lze vyvodit, že veřejný zájem je do té míry

opodstatněný, do jaké míry je konkrétně definována veřejnost, která daný zájem sleduje a má z jeho provedení užitek.

Vše jaksi nasvědčuje, že „veřejný zájem“ ve špatném smyslu slova v současnosti přerůstá přes dobrý smysl tohoto pro fungování společnosti nevyhnutelného institutu.

Kudy z této nežádoucí situace? Listina základních práv a svobod stanoví (v čl. 4 odst. 2): „Meze základních práv a svobod mohou být za podmínek stanovených Listinou základních práv a svobod upraveny pouze zákonem.“ Zřejmě je tento princip používán pouze jednosměrně, a tudíž se – samočinně, omylem i úmyslně – veřejný zájem (zúžím-li na něj meze práv a svobod) stává vůči právům a svobodám nedotknutelným. Ve zdravé společnosti by ovšem měl být průchodný i směr opačný: nejenže lze právům a svobodám vytyčit meze, nýbrž také lze tyto meze zpětně korigovat právy a svobodami, neboli minimalizovat zásahy do práv a svobod při uskutečňování nezbytného veřejného zájmu (zásada proporcionality). Z toho podle mého skromného mínění plyne naléhavá potřeba moudře nastavovat a důsledně uplatňovat limity veřejného zájmu a průběžně se v této dovednosti zdokonalovat – cestou co nejkonkrétnější definice těch, kdo (a proč) budou mít užitek ze zásahu do práv a svobod.

Ing. Vojtěch Macek
pracovník církevní správy

RC MONITOR SI MŮŽETE OBJEDNAT NA ADRESE:

Res Claritatis, Hlubočeská 85/64, I 52 00 Praha 5, e-mail: redakce@claritatis.cz

Jméno a příjmení:

Ulice:

Obec:

PSČ:

E-mail:

Počet výtisků:

Náklady na tisk a distribuci jednoho čísla jsou přibližně 20 Kč, což za rok činí 440 Kč. Periodikum je distribuováno zdarma a jeho vydávání je možné jedině díky zasláným darům. Všem dárcům Pán Bůh zaplat.

Letem světem

Bydlí s deseti dětmi na Slovensku neda-leko Oravy. Slovenský magazín *Cesta+* publikoval s rodiči Stasovými moc pěkný rozhovor. Matka rodiny se právě vrátila z duchovních cvičení: „Jen v Boží přítomnosti můžeme vidět, kdo opravdu jsme. Uvědomíme si naplno, že nemůžeme dávat, jestliže sami nenačerpáme do zásoby.“ Na otázku, **zda deset dětí není mnoho**, Martin i Beata shodně odpovídají: „S každým novým dítětem se na nás doslova vylila nová dávka Božího požehnání. Nám je spolu opravdu dobře.“ Děti je naučily disciplíně. Beata říká: „Když chci, aby měly uklizenou skříň, musím ji mít přeci taky v pořádku sama.“ A na otázku, jak to všechno zvládají a ještě jsou tak radostní a šťastní, přišla krásná odpověď: „**Děláme, co můžeme. Snažíme se o maximum a Bůh dílo sám pak dokončí.**“

Rodiny je ale třeba také živit. Portál *iDnes* uveřejnil rozhovor se sociologem Petrem Víškem, který upozornil, že podpora rodiny je v ČR velmi slabá: „**Navzdory tomu, jak se mluví o velké podpoře rodin u nás, jsme zjistili pravý opak** – pohybuje se na konci žebříčku srovnání s EU. Na hmotnou podporu rodin vynakládáme zhruba jeden den HDP, Francie pět dní. Do sociálních výdajů na bydlení dáváme 0,11 procenta HDP, tedy asi sedm miliard, v přepočtu na evropský průměr by to mělo

být 35 miliard. Je absolutní nesmysl, že sociální dávky ohrožují stabilitu státního rozpočtu. Představují bezvýznamnou částku zejména ve vztahu k rodinám.“ Petr Víšek je spolu s Výzkumným ústavem práce a sociálních věcí autorem čerstvé analýzy, která ukazuje, že **politici zanedbávají podporu rodin s dětmi** a nedělají nic pro to, aby Češi přestali vymírat.

Koláž: mimi

Pozitivní zpráva přišla z osmi amerických států. V Alabamě, Arizoně, Louisianě, Mississippi, Oklahomě, Jižní Karolině, Texasu a Utahu zakázali propagaci homosexuálního jednání. Po Rusku, kde vláda zakázala průvody „oslavující“ homosexuální chování, je to **další vlna rozumného politického rozhodnutí**. V odůvodnění se uvádí, že zákaz propagace a audiovizuální produkce materiálů, které ukazují homosexuální životní styl jako pozitivní alter-

nativu, je uložen především proto, aby děti nebyly ovlivňovány ve svém fyzickém, psychickém a mravním vývoji.“

Ve středu 26. února proběhla premiéra filmu režisérky Dagmar Smržové, jenž se věnuje tomu, **jak se v ČR školí pedagogové pro výuku sexuální výchovy**. Film *Sexuální výchova v Čechách* by měl být pro všechny rodiče povinný, aby na vlastní oči viděli realitu a opravdu dávali víc než velký pozor na to, kdo a jak na jejich děti ve školách působí.

Že má smysl zvednout v této věci hlas, dokazuje slovenská zkušenost. Po celý březen mělo na tamních základních a středních školách probíhat turné s besedami a přednáškami na téma Sex není tabu. Za dvě eura na osobu se tak posluchači měli dozvědět vskutku leccos. A plánovaná byla i zahraniční účast – kromě slovenské sexuoložky dr. Danici Caisové měl přednášet i dr. Radim Uzel. Centrum pro bioetickou reformu povzbudilo rodiče, aby protestovali proti těmto besedám a hle – zvedla se masivní vlna odporu. Na letáčích bylo uvedeno, že se besedy konají s podporou slovenského ministerstva školství. Díky protestům si problému resort ministra všiml a uvedl, že se nic takového nezačíná na pravdě. **Co z toho plyne? Že má smysl proti zlu aktivně vystoupit.**

-zd-

9. 3.	Ne	I. neděle postní Gn 2,7–9; 3,1–7, Žl 51, Řím 5,12–19, Mt 4,1–11	16. 3.	Ne	2. neděle postní Gn 12,1–4a, Žl 23, 2 Tim 1,8b–10, Mt 17,1–9
10. 3.	Po	sv. Jan Ogilvie, kněz a mučedník Lv 19,1–2.11–18, Žl 19, Mt 25,31–46	17. 3.	Po	sv. Patrik, biskup Dan 9,4b–10, Žl 79, Lk 6,36–38
11. 3.	Út	sv. Eulogius z Kordoby, mučedník Iz 55,10–11, Žl 34, Mt 6,7–15	18. 3.	Út	sv. Cyril Jeruzalémský, biskup a učitel církve Iz 1,10.16–20, Žl 50, Mt 23,1–12
12. 3.	St	sv. Kvirin ze Siscie, biskup a mučedník Jon 3,1–10, Žl 51, Lk 11,29–32	19. 3.	St	Slavnost sv. Josefa, snoubence Panny Marie (Doporučený svátek) 2 Sam 7,4–5a.12–14a.16, Žl 89, Řím 4,13.16–18.22, Mt 1,16–24a
13. 3.	Čt	sv. Patricie, mučednice (Výroční den zvolení papeže Františka) Est 14,17n.p-raa-bb.gg-hh, Žl 138, Mt 7,7–12	20. 3.	Čt	sv. Archip, kněz a mučedník Jer 17,5–10, Žl 1, Lk 16,19–31
14. 3.	Pá	sv. Matylda, královna Ez 18,21–28, Žl 130, Mt 5,20–26	21. 3.	Pá	bl. Serapion, poustevník (anachoreta), asketa Gn 37,3–4.12–13a.17b–28, Žl 105, Mt 21,33–43.45–46
15. 3.	So	sv. Longin, mučedník Dt 26,16–19, Žl 119, Mt 5,43–48	22. 3.	So	sv. Epafrodit, biskup Mich 7,14–15.18–20, Žl 103, Lk 15,1–3.11–32

Res Claritatis MONITOR – publicistický třináctideník vydávaný o. s. Res Claritatis pod záštitou České dominikánské provincie. Noviny jsou zaměřeny na osvětu široké veřejnosti v oblasti života a postojů římskokatolické Církve jako prevence náboženské nesnášenlivosti a xenofobie. ISSN: 1214-8458. MK ČR E 15474. Adresa redakce: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@claritatis.cz, číslo účtu: 2400089111/2010. Šéfredaktor: Zdeňka Rybová. Výkonný redaktor: Mgr. Dagmar Kopecká. Redakční rada: fr. Mgr. Pavel M. Mayer OP, fr. Cyprián Suchánek OP, Mgr. Radim Ucháč, Mgr. Ondřej Vaněček. Teologický poradce: fr. Mgr. Pavel M. Mayer OP. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství pražského č.j.: arc/419/10 ze dne 10. 9. 2010. Nevyžádané příspěvky a materiály se nevracejí.

